

Scott Ritter: Dvadsať rokov po 11. septembri svoju krajinu nespoznávam. USA sa stali zhubnými a nakazili všetko naokolo

- CZ24 News | 12. září 2021

Hovorí sa, že tvárou v tvár nepriazni sme silnejší, pretože cesta späť si vyžaduje istý stupeň sebareflexie. Podporuje uzdravenie. Za dve desaťročia po 11. septembri sa však USA o sebe nič nedozvedeli, konštatuje bývalý spravodajský dôstojník námornej pechoty USA. Slúžil v Sovietskom zväze ako inšpektor implementujúci zmluvu INF počas vojny v Perzskom zálive. V rokoch 1991-1998 ako inšpektor zbraní OSN. Volá sa Scott Ritter.

Bol som vychovaný ako vojenské decko. Je to špeciálna kategória americkej mládeže. Od malička presiaknutá hrdosťou na to, že sme súčasťou kolektívu, ktorý spája pocit povinnosti voči krajine a nesebeckosť obety.

Vojenské decko

Vojenské decko prežilo život, v ktorom najmenej jeden rodič, ale niekedy obaja, nosili uniformu jednej z pobočiek ozbrojených síl USA. V mojom prípade to bol môj otec, ktorý slúžil ako dôstojník amerického letectva.

V priemere sme sa sťahovali každý rok a pol. To znamenalo, že od chvíle, keď som sa narodil, až do skončenia strednej školy sme si zbalili veci a začali žiť nový život najmenej 11-krát. A ja som navštevoval tri rôzne stredné školy.

Jednu na Havaji, jednu v Turecku a jednu v Nemecku. Naučil som sa milovať svoju krajinu nie z nejakého nafúknutého pocitu hodnoty. Skôr preto, že ju vidíme tak, ako ju videli iní – dobrí, zlí a škaredí, ale hlavne dobrí.

Táto skúsenosť ma definovala ako dospelého. Najmä keď som nasledoval kroky svojho otca a pridával som sa k armáde. V mojom prípade k námornému zboru – a žil som život definovaný službou v zámorí.

Ráno 11. septembra 2001 som bol niekým, kto vedel na základe skúseností z prvej ruky, že moja krajina je hlboko chybná. Schopná robiť obrovské chyby, ale tiež jedinečne splnomocnená robiť veľké dobro vo svete, ak je správne motivovaná.

Keď som ako milióny ďalších Američanov s hrôzou sledoval, ako sa rúcajú dvojičky Svetového obchodného centra, ako sa z diery na boku Pentagónu valí dym a farmárske pole je poškodené troskami lietadla, kvôli všetkým akciám teroristov zameraným na ubližovanie mojej krajine, bol som plný pobúrenia.

Keď som sledoval, ako ide útok po útoku a ako sa globálne spoločenstvo okolo nás súciteľne prejavuje, potešila ma myšlienka, že teroristi prehrali. Svojimi činmi nás neporazili, ale urobil nás silnejšími. Ako národ, tak aj ako súčasť globálneho spoločenstva národov. Za celý svoj život som sa v ničom tak veľmi nemýlil.

Ste buď s nami, alebo proti nám

Takmer okamžite sa moja krajina začala správať ako rozmaznaný fafrnok. Trvala na tom, aby sa svet s nami spojil na misii nielen loviť a trestať tých, ktorí plánovali a realizovali útoky z 11. septembra. No aj pretvoriť svet podľa našej vízie. Stručne povedané boli sme jediným národom, na ktorom záležalo. Každý sa musel prispôbiť nášmu smeru. „Buď ste s nami,“ vyhlásil náš prezident, „alebo s teroristami.“

Vtrhli sme do Afganistanu, aby sme sa pomstili viac než len hľadaním spravodlivosti. A potom sme na túto akciu nadviazali inváziou a okupáciou Iraku – národa, ktorý nemal s udalosťami z 11. septembra nič spoločné.

Irak nemal byť ani izolovanou udalosťou, ale skôr iniciačným krokom väčšieho úsilia o regionálnu transformáciu, v rámci ktorého sa USA pokúšali zvrhnúť vlády v Sýrii, Iráne a ďalších krajinách s cieľom zriadiť vlády, ktoré iba my sme považovali za prijateľné. Bez ohľadu na tých, ktorí žili v týchto krajinách alebo na tých, na ktorých sme trvali, aby sa k nám pripojili v týchto nešťastiach.

Vidia to všetci, len my nie

Keď sa pozrieme späť na 20 rokov, ktoré uplynuli od 11. septembra, škoda, ktorú sme svetu spôsobili, je bolestne zrejmá pre každého, zdá sa, okrem nás.

,

Keď sa zamýšľam nad národnou aroganciou, ktorá spôsobila toľkú smrť a skazu, zaráža ma, ako Američania premrhali príležitosť, ktorá sa vynorila z popola 11. septembra.

Po tom strašnom dni sa svet okolo nás zhromaždil a my sme mali na výber buď spolupracovať so svetom na vyriešení problémov spôsobených činmi teroristov, ktorí na nás zaútočili, alebo premrhať túto príležitosť a trvať na tom, že 9/11 bolo o nás, zvyšok sveta nech je zatratený. Vybrali sme si to druhé.

Narcistická porucha osobnosti

Pri pokuse o vysvetlenie akcií USA po 9/11 je najpresnejšou diagnózou, s ktorou môžem prísť, [narcistická porucha osobnosti](#). Ide o duševný stav definovaný nadsadeným pocitom vlastnej dôležitosti, hlbokou potrebou nadmernej pozornosti a obdivu, problémovými vzťahmi a nedostatkom empatie voči druhým. Je pozoruhodné, že pod touto dyhou extrémneho sebavedomia je krehké ego citlivé na najmenšiu kritiku.

Keď sa človek zamyslí nad zmyslom nároku, ktorý Amerika prejavila po 11. septembri, a pokračuje dodnes, prejaví sa príznaky a symptómy kolektívnej narcistickej poruchy osobnosti, o čom svedčí rétorika našej vlády:

Amerika je najväčší národ na Zemi (naša prehnaná vlastná dôležitosť). Pravidlá platia pre ostatných, ale nie pre nás (naš pocit oprávnenosti a potreba neustáleho nadmerného obdivu). Sme nenahraditeľnou mocnosťou sveta, napriek tomu, že sme prehrali dve vojny (naše očakávanie, že by sme mali byť uznaní za nadradených aj bez úspechov, ktoré to oprávňujú). Máme najväčšiu armádu na svete (naše preháňanie našich schopností a talentu). Amerika je globálnym ideálom, o ktorý musia ostatní usilovať (naša viera v našu nadradenosť).

Stačilo by trochu sebareflexie

Ostatné symptómy sa valia na jazyk, ľahko rozpoznateľné každým, kto je schopný sebareflexie: monopolizácia rozhovorov a ponížovanie alebo pozeranie sa zhora na ľudí, ktorých vnímajú ako menejcenných; očakávanie zvláštnych prianí a nespochybniteľné plnenie ich očakávaní; využívanie ostatných na to, aby dosiahli to, čo chcú; neschopnosť alebo neochota rozpoznať potreby a pocity ostatných; závisť druhým; arogantné a povýšenecké správanie.

Možno sme vždy boli takí a potrebovali sme 11. september, aby sa tieto hrozné vlastnosti dostali na povrch. Keď však uvažujem o posledných 20 rokoch, neuznávam krajinu, ktorou sme sa stali. Národom narcisov, ktorí dovolili, aby zhubnosť nášho stavu mala škodlivý vplyv na zvyšok sveta.

Viem, že môj národ to dokáže lepšie. Aby sme to však urobili, musíme sa zamyslieť nad tým, čím sme sa stali. Uznať, že tento stav je neprijateľný, a byť ochotní podniknúť akékoľvek nápravné opatrenia potrebné na nápravu situácie.

Ako národ narcisov, bohužiaľ, pochybujem, že sme toho schopní. Pri 20. výročí 11. septembra sa obávam, že základné príznaky našej národnej poruchy osobnosti sa len zhoršujú a naša zhubná choroba infikuje všetko, s čím sa stretneme.

Možno to nie je dedičstvo, ktoré si ľudia myslia, že si zaslúžime po hrôzach z 11. septembra, ale je to dedičstvo, ktoré sme získali svojimi činmi.

AUTOR: Scott Ritter

PREKLAD: Hlavný Denník